

Joachim Heinrich Sibrand

Rector Academiæ Rostochiensis, Joachim. Henricus Sibrand ... Exeqvias Viro Nobilissimo Et Spectatissimo Dn. Petro Erdmann Donati, Ministro Academiæ Publico Fidelissimo, D. 1. Martii A. cl lcc XIV., A Mæstissima Vidua Decenter parandas, indicit, ... Omnes Omnium Ordinum Cives Academicos peramanter invitat

Rostochii: Weplingus, 1714

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn747564361>

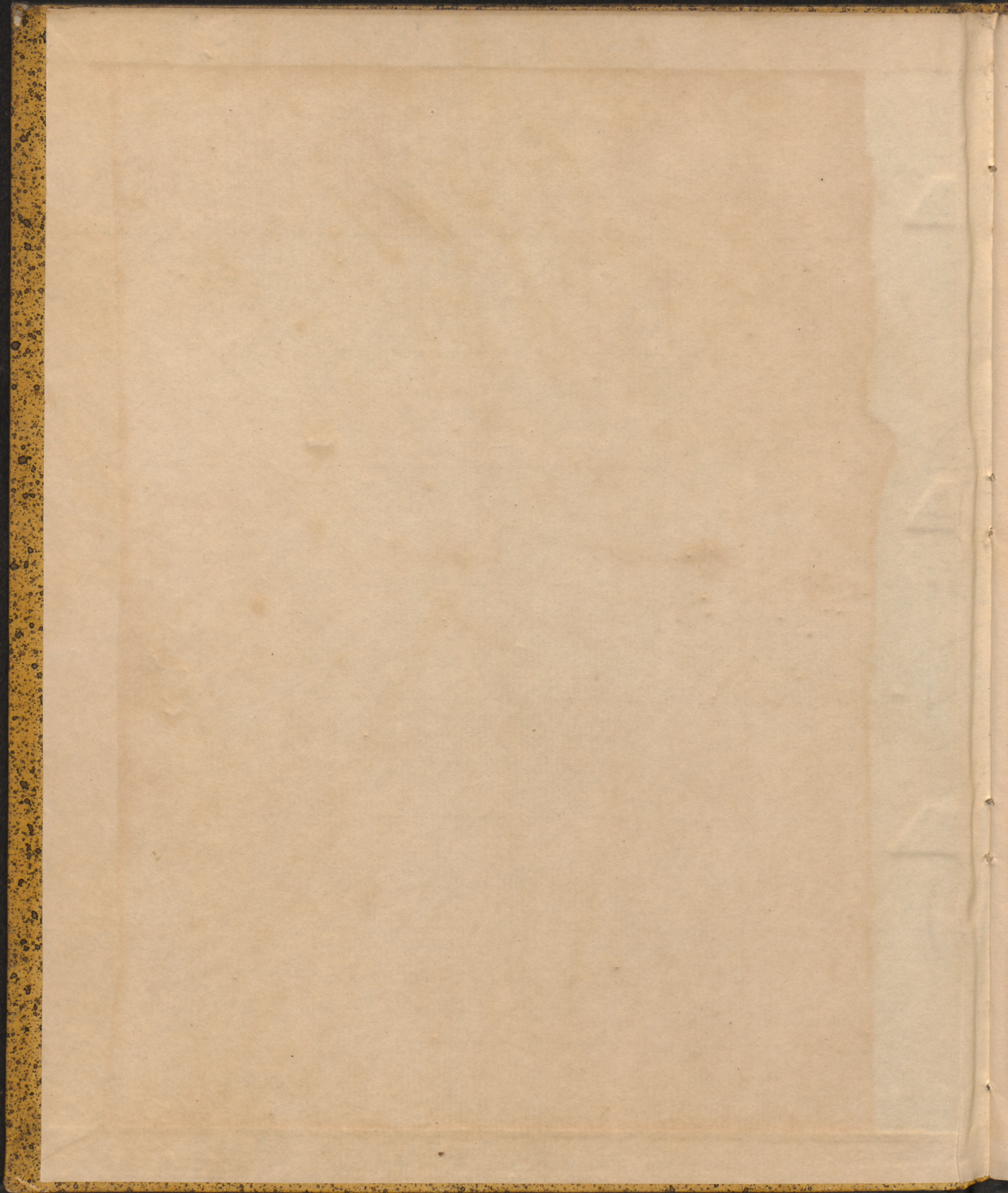
Druck Freier Zugang

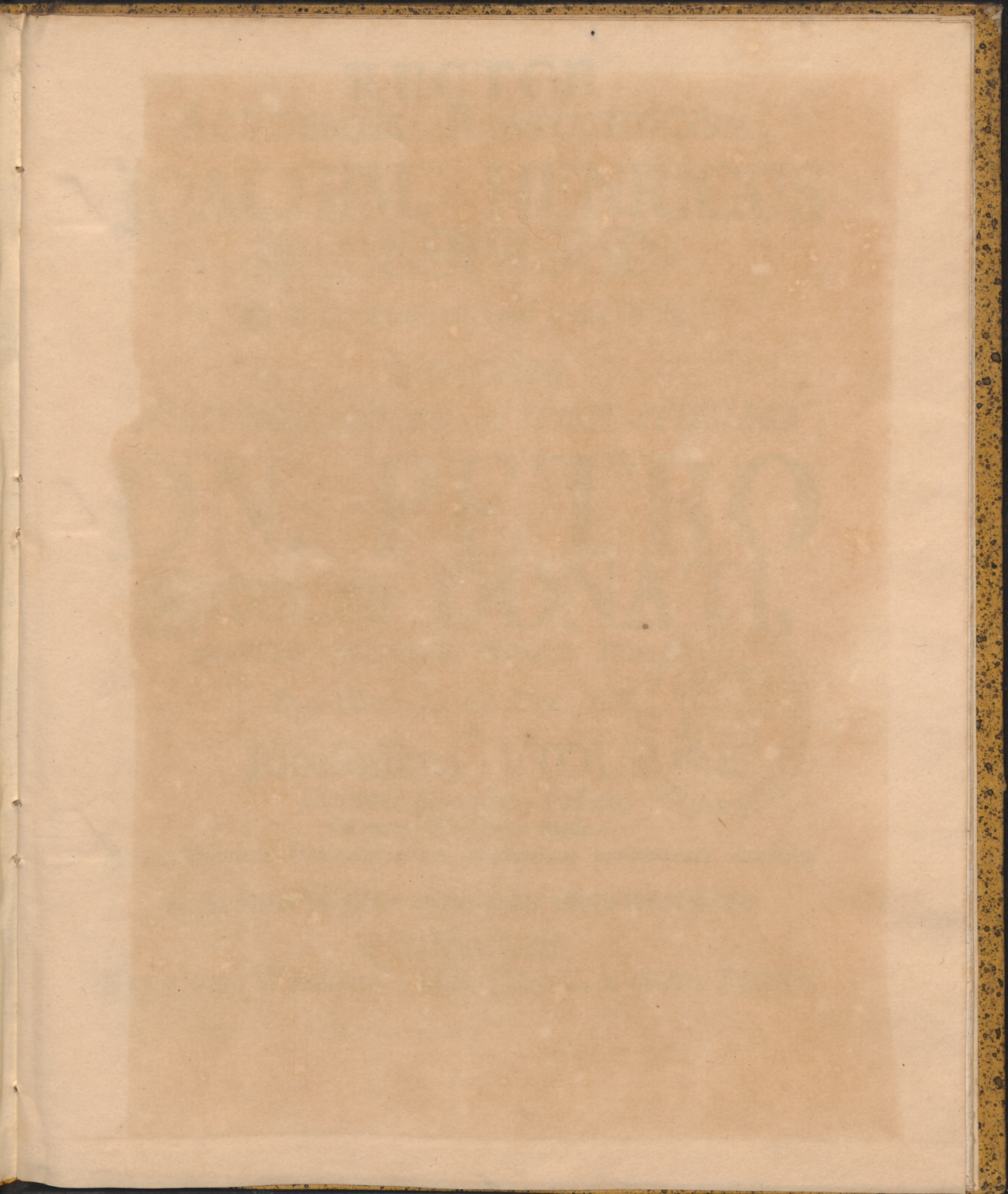

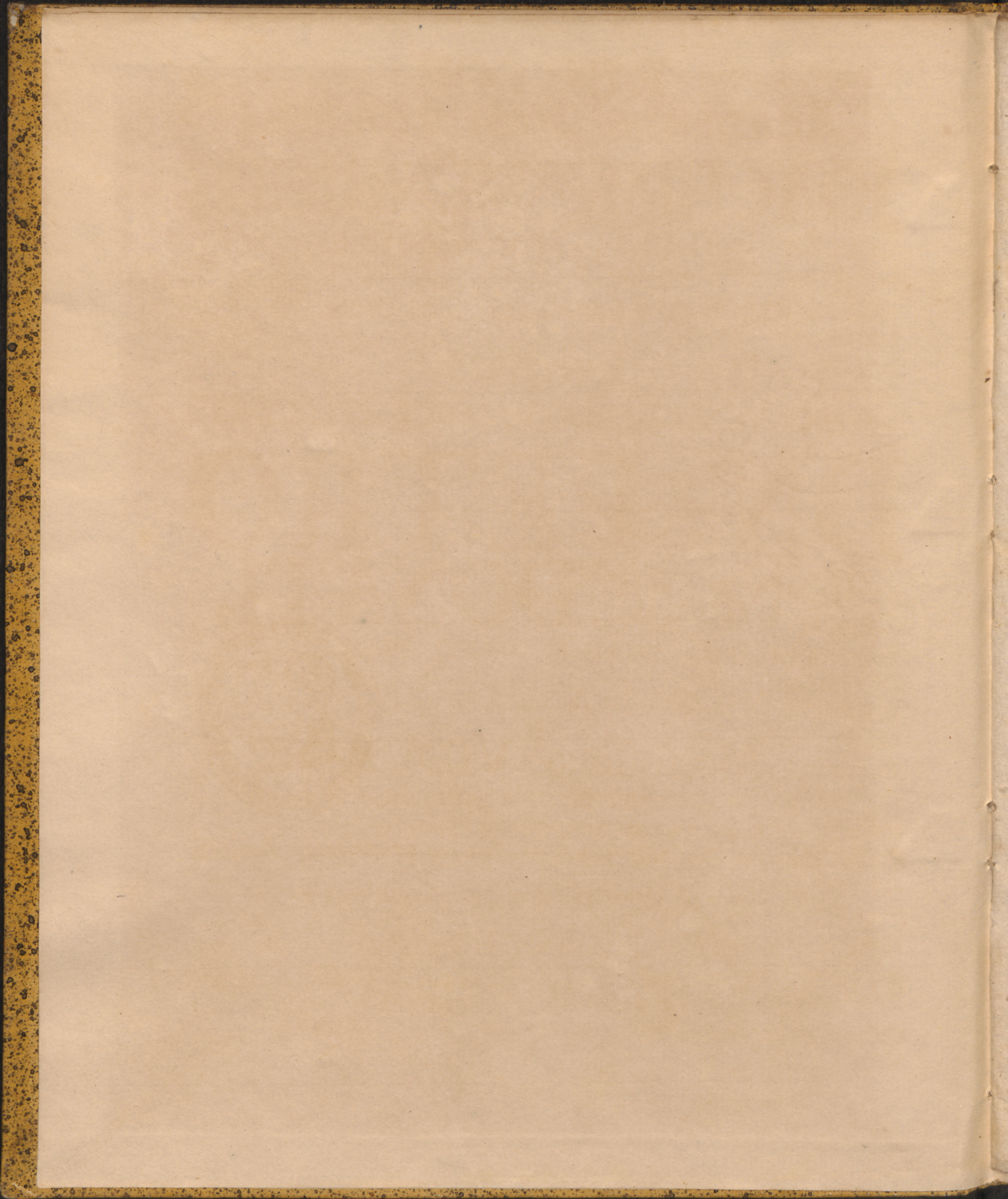
Sibrand, J. H.,
in
P. E. Donat.

Rost. 1714.

72

17
RECTOR
ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS,
JOACHIM. HENRICUS
SERMANN

U. J. D. & Institut. Prof. Publ. Ordin.

Exeqvias

VIRO NOBILISSIMO ET SPECTATISSIMO

DN. PETRO
SERMANN DONATI,

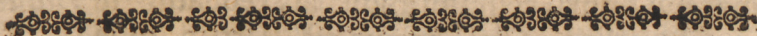
MINISTRO ACADEMIÆ PUBLICO FIDELISSIMO

D. I. Martii A. clo lccc XIV

Moestissima^A VIDUA

Decenter parandas, indicit,
Ad easque frequenter eundas

Omnēs Omnium Ordinum Cives Academicos peramanter invitāt

ROSTOCHII,

Typis JOH. WEPPLINGI, SER, PRINC. & ACAD. Typogr.

Fferimus hodie funere publico Virum
Nobilissimum & Spectatissimum Dn. PE-
TRUM ERDMANNUM DONATI, Mi-
nistrum Academiae nostrae fidelissimum,
cujus memoriae scriptionem hancce sole-
mnem dicari nemo mirabitur, qui & lau-
datissimam majorum nostrorum consue-
tudinem, & beate defunctis debitum amo-
ris officium aliquantisper secum pensita-
verit. Revocat autem nos ipsum *Donati* nostri in baptismo
acceptum *Erdmanni* nomen ad penitentiorem communis nostrae
originis considerationem, à *Mose* Scriptore omnium primo &
summe ἀξιότητι & καθολικῆς traditam in primo suo volumine, quod non im-
merito γενέσεως καθολικῆς titulo Christianis venit, Cap. III. v. 19.
Im Schweiß deines Angesichts sollt du dein Brod essen/bis daß du wieder zur
Erden werdest/davon du genommen bist. Denn du bist Erde/und sollt zur Erde
werden. Ita quidem satis bene B. *Lutherus*. Quod si tamen geni-
um linguae sanctae attendimus, dicere liceret, emphatice descri-
bi matrem quasi hominum, quae est terra, (אֶרֶץ) à qua desumpti,
& in quam reverti coguntur tanquam in commune exsangvi-
um corporum receptaculum. Deinde vero ipsam materiam ex-
structi hominis determinari, pulverem videlicet terrae, ex quo
constet, & in quem resolvi debeat tanquam in materiam suam
primam. Inde mortalium quilibet dici potest ac debet ein *Erd-
man*/partim, quia de terra est, & in eadem, dum vivit, habitat, &
post mortem quoque compagem carnis & ossium naturaliter
olim conjunctam in eadem relinquit, usque dum per gloriosam
resuscitationem ad beatas caelorum sedes intromittatur, & sic ex
homine, qui olim *Erdmann* audiebat, reddatur ein *Himmels-
Mann*/si terminis ita uti liberum est. Partim, quia ipsa etiam
mortalis corporis materies pulvis & cinis existit, & quantis
artificiis fucus exteriori cuti illinatur, vel membris exterior
mollities colorve inducatur, semper tamen pulveris indicia ad-
parent atque remanent. Cujus rei periculum si quempiam fa-
cere

cere delectat, cultello manum radere leniter poterit, & si pulverem ex manibus etiam bene lotis (ne sudorem esse, quod abraditur, dicere queas,) derivari conspexerit, fatebitur, hoc respectu potissimum homini nomenclaturam competere *eines Erdmanns* / quia pulvis ipse, & in pulverem revertetur.

Miranda igitur est fingendi & sentiendi in quibusdam libertas, qui manifeste vim oraculi hujus Divini eludunt, quando corpus Adami lucidum, & incomparabili splendore præditum fuisse præter scripturam statuunt. Refrænavit tamen eam debita cum accuratione maximorum in Ecclesiam meritorum Theologus Dn. D. Jo. Fechtius nostrâs, in elegantissima disputatione de *Gloriosissime lucente Adami corpore* Observatoribus Hallensibus Tom. IIX. Obs. VI. A. 1706. opposita. Quid enim, quæso, clarius dici poterat, quam cum Adamo DEUS grandi verborum pondere dicit: *Nam pulvis TU, & in pulverem reverteris.* Aut enim vocabulum *pulvis* (עפר) in priori hujus sermonis parte plane aliud notat, quam in posteriori: aut una eademque significatione in uno eodemque loco accipi debet. Prius illud cogitari nequit, quia ambiguae locutiones in DEUM veritatis auctorem non conveniunt. Sequitur ergo posterius, & sensus est: *Pulvis es*, h. e. pulverulentæ conditionis, quæ Te etiam in statu integritatis originis Tuæ & dependentiæ à me, tanquam Creatore Tuo, debite admonere poterat, & *in pulverem reverteris*, i. e. quia verò nunc lapsus es & temporali æque ac æternæ mortis reum te fecisti, mortem quidem æternam propter futurum Messiam fide vera adprehendendum tibi condonabo, sed temporalem, tanquam stipendium peccati, immittam, per quam corpus tuum in pulverem dissolveretur, idque eo facilius, quia ex pulvere constat. Hæc ita plana sunt, ut contradicentes non nisi inextricabilibus difficultatibus sese immittere videantur. Dum enim illi vocem: *terra*, (ארמה) non per communem, sed per selectam, pinguem, & per fermentationem rutilam atque coruscantem, adeoque in quintam quandam essentiam redactam terram explicant, ducti etymologica quadam

dam ratione; tum non perspiciunt, ab etymologia admodum infirmum deduci argumentum, & semper probationes à derivatione nominum desumptas tum demum aliquid valere, quando reales probationes non suadent contrarium. Sic enim sæpe splendida geruntur nomina, & rei subest parum, & in paucis verum est illud *πλοῦρόλητον*: *Nomen & omen habet.* Id quod vel in iis attendimus, qui Christi discipuli splendidissimo nuncupantur titulo, & pietatis professores cluunt, suis tamen actionibus plane contrarium demonstrant, & cerussata tantum opera faciunt. Quando vero ulterius vocem *Pulvis* (*עפר*) de pulvere aureo intelligunt, ex quo hominis corpus fuerit formatum; tum nescio, unde probare suam hypothesin velint, nisi ex meris & minus fundatis conjecturis. Exciderunt igitur Celebrerrimo alias Philologo & Theologo Giffensi D. J. H. M. forte præter opinionem, quæ in Oeconomia temporum V. T. p. 147. leguntur: *Pulveris vox necessario non infert, quod ex abjectissima terra particula homo formatus sit. Datur enim etiam pulvis aureus & ARENA AUREA, (Gold-Sand) qualis haud dubie fuit ubique, priusquam terra maledictioni subjecta fuit. Et cum Dickinsonii opinionem non improbat, quando fidentius arbitratur, terram Adamicam fuisse puram, elegantem, atque roseo colore splendidam; Et post pauca: Ita ut corpus Adami omnes omnino res terrestres, omnia quoque cæli corpora, Luna ac Sole non exceptis, multum superaverit. Frivolam vero arbitror responsonem, quando ibidem ad dictum nostrum: *Pulvis es tu, & in pulverem reverteris*, additur: *Post lapsum homini remansisse allusionem tantum ad terram, ex qua formatus erat.* Sic enim ex mente doctissimi Viri talis emergeret dicti sensus: *Im Schwetß deines Angesichts solt du dein Brod essen/biß daß du wieder zu der schönen/ rethen/ und glänzenden Erde kommest/ davon du genommen bist: Denn du bist Staub/daß ist/von einem reinem und glänzenden Gold-Sand/ und**

und du sollt wieder zu Staub/das ist/zu schlechten/heßlichen
und unansehnlichen Staub werden. Videmus hic arenam sine
calce, quæ olim Imperatoris cuiusdam gnome erat. Sed hæc
omnia sine studio contradicendi cum in finem dicta sunt, ut
sciremus, considerationem originis nostræ ducere nos
debere ad abnegationem omnis superbæ, & quotidianam
mortis nostræ pensitationem. Facile quippe est, ut ho-
mo terreus in terram redeat, æque ac facile est, ut olla te-
stacea ex luto formata confringatur, & quando calore non-
dum durata est à figulo, in primam massam reducatur. Hinc
sapienter & pie olim S. Bernhardus pronunciauit in Sermon. In
omnibus operibus tuis memorare tuæ mortis horrorem, iudicii tre-
mendi valde discrimen, ardentis gehenna metum ab oculis tui cor-
dis elongari nullatenus patiaris. Cogita peregrinationis tuæ mise-
riam; Recogita annos tuos in amaritudine anima tua, & cogita
vita humana pericula. Cogita fragilitatem propriam, & in hujus-
modi cogitatione si perseveraveris, dico tibi, parum senties, quic-
quid foris videtur esse molestum, dum toto corde circa interiores
molestias occuperis.

Deducimur, Cives! Omnium Ordinum Hono-
ratissimi, ad has cogitationes per inopinatum ex mi-
sera hac vita discessum VIRI jam supra nominati, Nobilif-
simi & Spectatissimi Dn. PETRI ERDMANN DONATI,
qui hæctenus cum laude munus ministri Academiæ nostræ
publici gessit, & quotidia fidelitatis promptitudinisque suæ
nunquam defessæ, approbantibus Patribus Rever. Concilii
Conscriptis, specimina edidit, dignus propterea ex rece-
pto more habitus, cujus recordatio publico etiam program-
mate singulis bonis de meliori nota commendetur. Na-
tus fuit beate defunctus Anno superioris seculi sexagesimo
octavo d. 14 Januarii, Patre Plurimum Reverendo atque Do-
ctissimo Dn. JOHANNE WIGANDO DONATI, Pastore
in Großgesser pago inferioris Lusatia meritisissimo, & per
integros triginta tres annos officium Sacrum dextre admi-

niffrante, Matre CATHARINA ELISABETHA MITIUS, quæ in vivis adhuc, & obitum filii sui dilecti in gravi sua senectute præsens deplorat. Avum paternum habuit Virum probum & honestum MARTINUM DONATI, Civem Senftenbergensem in eadem Provincia; Maternum vero Plurimum Reverendum & Doctissimum JOHANNEM MITIUM, Pastorem itidem fidelissimum pagi in agro Lysatico Seren. Quibus honestis, piis, ac optimis parentibus ortus in Sacrosancto baptismo mysteriis Christianismi initiatus est, quia norant, hanc ex mandato Divino ordinariam adeoque necessariam esse viam consequendæ salutis æternæ. Deinde, cum sextum ageret annum, ex domestica educatione & tyrocinii pietatis à Patre acceptis *Luckaviam* deportatus est in scholam oppidanam, ubi ædibus & hospitio spectatissimi illius urbis Consulis DN. RICHTERI exceptus novem integros annos præclaros in artibus liberalibus fecit progressus. His exactis mutare Scholam jussus *Jüterbockium* commigravit, ibique per aliquod tempus commoratus *Francofurtum ad Oderam*, celeberrimum litterarum emporium, petiit; Cumque hoc loco dimidium annum substitisset, rei familiaris angustia coactus *Berolinum*, illud Lumen Orbi per anagramma, concessit, ubi commodam vivendi occasionem indeptus filios Civis Berolinatis *Haube* dicti erudit fideliter, & tribus annis Gymnasii Fridericiani Civis extitit, tamque bene in studiis suis profecit, ut Anno 1694. Rostochientem Academiam ingredi, & cœptam studiorum suorum Theologorum telam prosequi feliciter posset. Fecit illud singulari industria DONATI, postquam mense Aprili ab Excellentissimo tum Nostro JCTO DN JOH. JOACH. SCHOEPPERO, in numerum studiosorum receptus fuerat, & præeuntibus Scholæ nostræ celebratissimæ in Theolo-

ologicis atque Philosophicis Doctoribus tempus non male collocavit, (quantum quidem ab molesta informatione ipsi supererat,) & bene de ipso sententiarum iudicia variis in occasionibus expertus est. Atque ita aliquot annis confectis, cum morte beati BARCLAJI, ministri quondam Academici pariter fidelissimi, munus hocce vacaret, rebus ipsius melius consulturi Patres Academiae Conscripti spartam hanc eidem concedere eo minus dubitarunt, quo magis de DONATI nostri fide atque integritate certissimam habebant spem. Nec decepta sunt ista auguria, quando quidem a primo hujus officii Academici die, qui erat XIII. mensis Februarii Anno 1704, ad extremum usque morbum omne, quicquid ab eo exspectari poterat, plene & fideliter exsecutus fuit, ita, ut meritum ipsi encomium nullo pacto sit adimendum. Ita constitutis rebus suis, per singularem videlicet divinam providentiam, & Excellentissimorum Dnn. Professorum benevolentiam, Consilia quoque cepit de contrahendo matrimonio, ut rem familiarem eo melius instrueret. Ubi vitæ sociam nactus est BARBARAM MARGARETHAM B. sui antecessoris STEPHANI BARCLAJI, Notarii simul Cæsarei Publici immatriculati, & MARIÆ BARBARÆ Großgebauer/pientissimo quondam Ecclesiaste Jacobæo Dn, M. THEOPHILO Großgebauer/ Viro post fata colendissimo genitæ, filiam virginem optime educatam, cumque ista ἀτακτος quidem, sed tranquille tamen & pie vixit, talemque se in domo quoque gessit, qualem in Codice sacro DEUS vult esse unumquemque maritum. Ultima, quod concernit, mortem non quidem attulit, sed tamen per accidens viam eidem monstravit lapsus quidam vehementior, ex quo tamen melius habere potuisset, nisi ipsa corporis constitutio accessisset, quæ spem omnem intercepit. Advocatus quidem in subsidium ægroto ferendum est Incomparabilis Medicus, Archiater, & Consiliarius Aulicus
Dn,

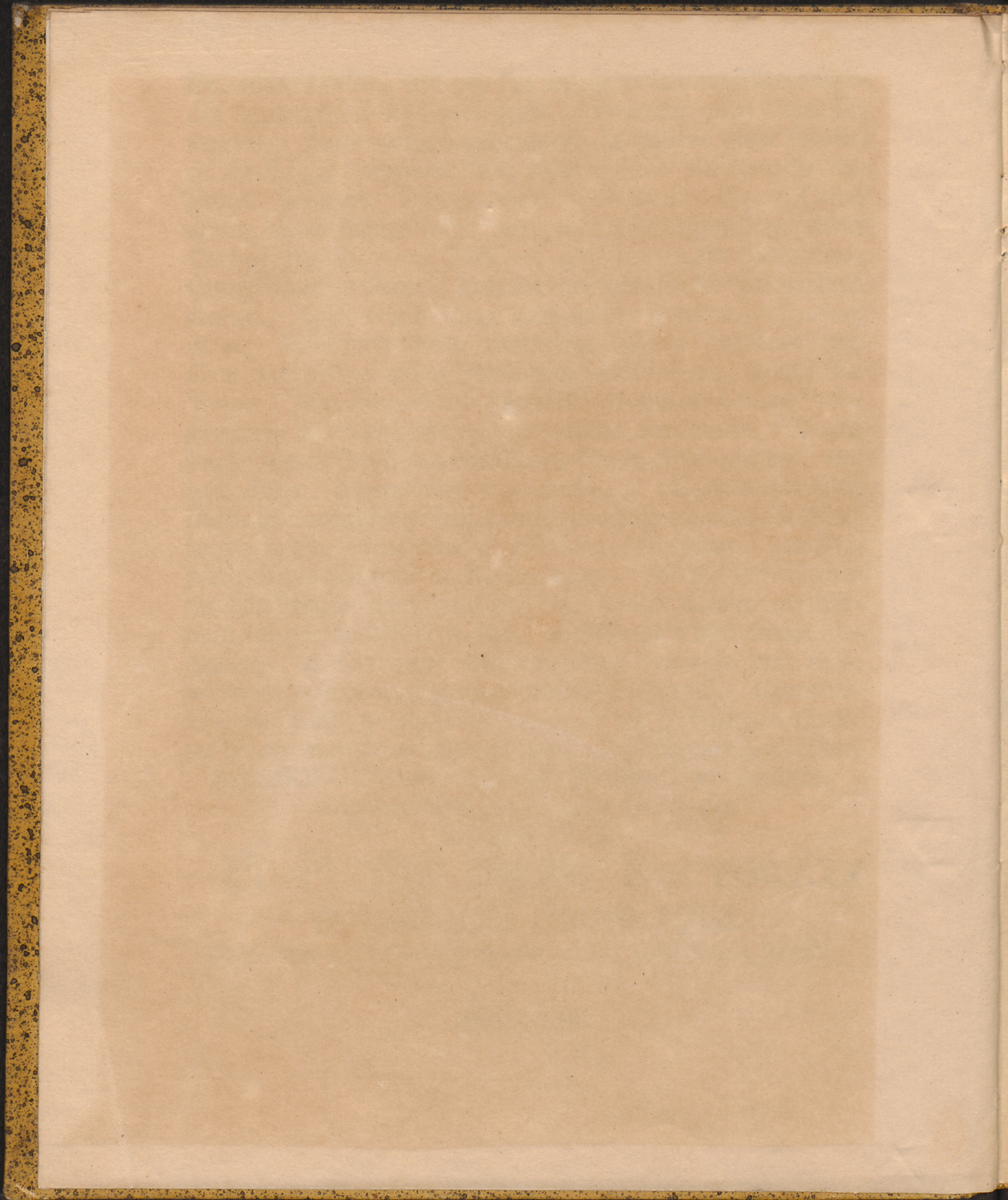
Dn. *SCHAPERUS*, qui pro sua inusitata humanitate remedia saluberrima adplicari iussit, sed irrito cum successu, siquidem morbus pectoris catarrhalis tantas vires sumsit, ut de fragili corporis sui tabernaculo deponendo cogitare debuerit beatus noster *DONATUS*. Quod etiam hilari mente fecit, postquam à Religiosissimo *Ædis Cathedralis Jacobæ* Pastore, Dn. *HENRICO BECKERO*, Confessionario suo, ad beatam mortem debite præparatus fuerat, quæ etiam inter adstantium gemitus & preces d. 23. Februarii hora matutina octava insecuta est. Gratulamur nos eidem meliorem nunc sortem, & afflictæ Viduæ, Matrique adhuc superstiti Divinam in tanto luctu gratiam & consolationem ex animo precamur. Simul verò Omnes Omnium Ordinum Cives Academicos, ea, quæ decet, humanitate rogamus, ut pie defuncto ultimum honorem frequenti comitatu exhibere non recusent, inque morte extremum ei officium exhibeant, quod unusquisque sibi mortuo fieri exoptat. Ast præter charitatis Christianæ documentum hoc pacto datum occasionem insuper habituri sumus, meditandi fragilitatem humanam, & Divinum istud effatum: *Pulvis es Tu, & in pulverem reverteris*, memoriæ nostræ infigendi. Commune enim Tibi, quisquis es, nomen est *Erdmann*; Cogites igitur mature de meliori sede, ut postquam per fidem in *CHRISTUM* vivam cœlesti civitate fueris donatus, tanquam cœli incola vere dici queas

DONATUS.

**P. P. Sub Sigillo RECTORALI
d. I. Martii Anno 1714.**

Convensus fiet hora I. pomerid, in Æde Cathedr. S. Jacobi.

ologicis atque Philosophicis Doctoribus male collocavit, (quantum quidem promotione ipsi supererat,) & bene de iudicia variis in occasionibus experita aliquot annis confectis, cum mortu- II, ministri quondam Academici pariter nus hocce vacaret, rebus ipsius melius Academiae Conscripti spartam hanc eidem nus dubitarunt, quo magis de DONATI integritate certissimam habebant. Ipen sunt ista auguria, quandoquidem a prae Academici die, qui erat XIII. mensis Febr ad extremum usque morbum omnem exspectari poterat, plene & fideliter e- ut meritum ipsi encomium nullo pacto Ita constitutis rebus suis, per singularem providentiam, & Excellentissimorum benevolentiam, Consilia quoque cepit de trimonio, ut rem familiarem eo melius vitæ sociam nactus est BARBARAM M. B. sui antecessoris STEPHANI BARCII Cæsarei Publici immatriculati, & MA- Grossebauern/pientissimo quondam Ec- M. THEOPHILO Grossebauer/Viro po- genitæ, filiam virginem optime edu- ista *ἀρετὴς* quidem, sed tranquille tan- lemque se in domo quoque gessit, qu- ero DEUS vult esse unumquemque n- quod concernit, mortem non quidem a- accidens viam eidem monstravit lapsus- tior, ex quo tamen melius habere potui- ris constitutio accessisset, quæ spem o- Advocatus quidem in subsidium ægro- comparabilis Medicus, Archiater, & C-

non
infor-
ntium,
Atque,
RCLA-
ni, mu-
i Patres
e eo mi-
e atque
cepta,
officii
no 1704,
I ab eo
t, ita,
ndum.
livinam
lorum,
do ma-
t. Ubi
THAM
ii simul
BARÆ
bæo Dn,
disimo
amque
ixit, ta-
dice fa-
Ultima
men per
ehemen-
sa corpo-
rcepit.
i est In-
Aulicus
Dn,

